

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 500/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Čakovou, advokátska kancelária, Rázusova 6, Trnava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 382/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 382/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že ako žalobkyňa podala 25. novembra 2013 Okresnému súdu Trnava žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia proti spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Vec bola Okresným súdom Trnava z dôvodu namietanej miestnej nepríslušnosti postúpená okresnému súdu 21. novembra 2014 a je vedená pod spisovou značkou napadnutého konania. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že okresný súd v napadnutom konaní doteraz určil dva termíny pojednávania, a to 15. jún 2016, v rámci ktorého sťažovateľka, resp. jej právna zástupkyňa reagovala na námietku protistrany a doručila dôkazy preukazujúce opodstatnenosť uplatneného nároku sťažovateľky. Vzhľadom na to, že žalovaný, ako aj jeho právny zástupca ospravedlnili svoju neúčast' na určenom termíne pojednávania, pojednávanie bolo odročené na 5. november 2016. Uvedený termín pojednávania bol zrušený z dôvodu jeho neoznámenia žalovanému. Od zrušenia termínu pojednávania okresný súd v napadnutom konaní nekonal, preto sťažovateľka 8. apríla 2017 podala sťažnosť na priet'ahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu. Do podania tejto sťažnosti sťažovateľka nemá vedomosť o žiadnom úkone zo strany súdu, preto je presvedčená o tom, že okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní porušuje jej označené práva. V závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 382/2014, prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov, priznal jej finančné zadost'učinenie v sume 6 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 382/2014. V sťažnosti síce uviedla, že pôvodne podala návrh na inom miestne nepríslušnom súde, ale

túto časť konania svojou sťažnosťou nenapáda ani v odôvodnení svojej sťažnosti, ani v jej petite, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný, preto ústavný súd vymedzil predmet tejto sťažnosti tak, ako je uvedený v jej záhlaví, a zaoberal sa len postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 382/2014, teda od 21. novembra 2014.

Sťažovateľka vidí porušenie označených práv v nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu v napadnutom konaní.

Od napadnutia veci okresnému súdu do doručenia sťažnosti uplynulo približne dva a pol roka. Hoci opísaný postup okresného súdu v sťažnosti sa javí ako neefektívny a nedostatočne razantný, celková doterajšia dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom ešte neindikuje, že konanie vo veci sťažovateľky z hľadiska jeho celkovej doterajšej dĺžky možno považovať za nesúladne s označenými právami sťažovateľky, resp. za také, v rámci ktorého by intenzita prípadných prietahov dosahovala úroveň potrebnú pre vyslovenie jej označených práv, pričom z hľadiska predmetu konania ide o štandardnú vec (vydanie bezdôvodného obohatenia, pozn.), teda nie druhovo takú vec, ktorá by vyžadovala osobitnú rýchlosť istých nárokov v pracovnoprávných sporoch, ako to je napríklad vo veciach starostlivosti o maloletých, vo veciach ochrany osobnosti alebo náhrady škody na zdraví.

Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vychádzajúc z uvedeného s poukazom na už citovanú judikatúru ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia celková dĺžka napadnutého konania sťažovateľky vedeného okresným súdom nemá sama osebe takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľky, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v jej veci vedenej na okresnom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017